

Belə nağıl edirlər ki, Nuşirvan əvaili-səltənətində eyşü-işrətə məşğul olub, rəiyyətpərvərlik zövqündən qafil idi. Onun həmsayəliyində bir şəxs var idi. Kərəmü səxavətdə məşhur idi və mehmana mürəat etməkdə, ehsan-əltafda məzkur idi. Nuşirvan onu imtahan etmək üçün bəzirgan libası geyib onun evinə getdi. Ev sahibi onu tanımadı; amma necə ki, onun öz adəti idi, onu mehman edib, ziyafəti-təmam və məhəzəri-malakəlam tərtib etdi. Bir otaqda nişimən etmişdilər ki, onun gürfələri o kişinin öz bağına açılmışdı. Lətif olan meyvələr rəsیدə olmuşdu. Nuşirvan məclis tamam olandan sonra ki, durub gedəcəkdə, dedi ki, ey xaceyi-mehmannəvaz, mən bir sövdəgərəm, sənəin səxavət və cavanmərdliǵüvün avazəsini məsmu etmişdim, ondan ötrü sənə zəhmət verdim. Yüz guş etdiyimdən əlasanmış. İndi xudahafiz və xaneyi-ehsanın abad, gedirəm. Buyur ki, sabah səninçün karvansaradan nə irsal edim? Dedi: - Ey əziz olan mehman, dövlətindən cəmi əsbabi-mayəhtac mühəyyadır. Əgər sənəin üçün məqdur olsa, mənə bir qəder təzə əngur¹ göndərəsən. Nuşirvan dedi ki, sənəin bağında üzüm çoxdur, nə səbəbə yemirsən? Dedi ki, ey bəzirgan, bizim padşahımız bir zalım və qafil olan padşahdır, rəiyyət qəminə qalmaz. Xalqın əngur bağları yetişibdir, hələ bir kəs yəqin eləməyibdir ki, padşahın "üşr malın" aparsınlar. Hərçənd ki, sairələr mülahizə etməyib əngur tənəvül² edirlər, amma mən məhruməm. Ol cəhətdən ki, padşahın haqqı bu bağda var, hənuz məndən "üşr malın" almayıblar. Əgər bəndə verməmiş əngur yesəm, padşaha xəyanət eləmiş ollam. Mənim məzhəbimdə xəyanət və bidəyanətlik haramdır. Hələ ki, taǵlarda qora əmələ gəlir, bağın qapısını bağlayıb möhr elərəm, qoymaram ki, heç afəridə bağa daxil olsun ki, bir gilə üzüm yesin. Ta vəqta ki, padşahın əmələcatı öz üşr məxsusların aparırlar, ol vaxt mən əlimi üzümə uzadıram. Nuşirvan bu hekayəni guş etdi, hay-hay ilə aǵladı. Dedi ki, ol padşahi-zalım və qafil mənəm. Sənəin dəyanətin mənə xabi-qəflətdən bidar etdi.

¹Əngur - üzüm.

²Tənəvül - yemək.